



Ἐφημερὲς τοῦ τῆν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.



Ἐτος χίλις ὀκτακόσκα κ' ἑννενῆντα... τί καλὰ!
περυσσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλαλά!

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἰδούδα — μὴν μὴ φορᾷ θὰ θγαίνῃ,
Κ' ἔσαν ἔγω ἰβουάδα — κ' ἔδοτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συδρομητὴς θὰ ἔγχομαι — ἀδοὶ τοῦς ἀνίχομαι,
μοναχὰ ἔσθε Βραρχίας — καὶ ἔσθ' Ἐλιτερικόν,
ἐκποδὴ κερρὸς πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλλητικόν,
Συδρομὰ γιὰ κάθε χρόνῳ — φρέγκια δώδεκα καὶ μόνῳ.

γιὰ τὰ ἔνα ἄμως μέρῃ — δικαίοντα καὶ ἔσθ' χέρι.
Ἄλλ' ἔθω συδρομηταὶ — θὴν θὰ γ' ὠνοται ποτὶ,
κ' ἔσα φύλλα κ' ἔν κρατῆς — θὴν κερρὴς συδρομητῆς.
Κ' ὄντε θίλω νταροθίρι — μὴ κανίνα κανοθίρη,
Γράμματα καὶ συδρομαὶ — ἀποτίλλονται σ' ἐμὶ.
Μίς ἔσθ' ἄμω φέρων τὴν ἀντάρα — κ' ἔ Ρωμῆς μας μὴ δούερα

Δίκα καὶ τίσσαρες τοῦ Ἀπριλίου,
πλοῦτη ἀνέλπιστα τοῦ βασιλείου.



Ἐννενῆντα ἐκτὰ καὶ ὀκτακόσκα,
ἀγαθὰ μᾶς ἐπλάκασον τόσα.

**Τοῦ Τρικοῦπη πατινάδα
μὲ ζωὴ καὶ μὲ γλυκάδα.**

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς τὰ θογανά των πᾶνον
καὶ τρέχουν ἔσθ' Ἐρωθουποργὸ καὶ σερενάδα κάνουν.)

Φ.— Ὠχ! πατριδα!...
ὦχ! σταφιδα!...
ὦχ! τί πλοῦτη μὲ σωρῶ.

Σηκωθῆτε
καὶ στρωθῆτε
ἐστὸ πιοτὶ καὶ ἐστὸ χορῶ.

Ὅλ' ἡ χώρα
σκοῦζει τώρα:
εἰρὶ Τρικοῦπη, ὦσανά!»

Κι' ἡ Κορώνη
κι' ἡ Μεθώνη
καὶ τὰ νέα Λεγαίνά.

Ἐμπρὸς ὄλοι... βιολιὰ καὶ σαντούρια!...
ὦχ! τί δόξα καὶ πάλι καινούρια!...
Τραλαλά! τραλαλό!...
τί μεγάλο καλό!
δὲν θὰ μείν' εἰς κανένα μαλαλό.

Π.—

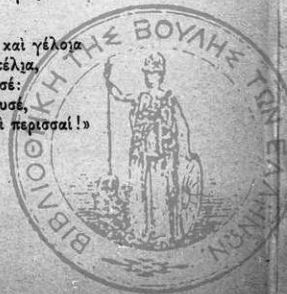
Ὠχ! πατριδα!...
ὦχ! σταφιδα!...
ἕνας κ' ἄλλος τραγοῦδᾷ.

Κι' ὄλοι χείρου
καὶ γεραίου
τὸν μεγάλο Σταφιδα.

Τι μεγάλη
παραζάλη,
τί πολλὸς ἀναθρασμός!

Ὠχ! τί φτήνεμα!
δρῶ ἀελίνα
τῆς σταφίδος ὁ δασμός.

Μὲ χαράς τρέχουν ὄλοι καὶ γέλοισι
ὄσοι ἔχουν σταφίδος ἀμπέλια,
καὶ φωνάζουν εἰς σέ:
εἰρὶ Τρικοῦπη χρυσά,
σοῦ ἀνήκουν τιμαὶ περισσαί!»



Φ.— Παρ' ἐλπίδα
στὴν πατρίδα
πέφτει κι ἄλλος λουκουμάς.

Τι φίλε
ἢ Ἀγγλία
ὅπου εἶδετε σ' ἐμας.

Ἐξω γρίνια...
δρῶ σελίνα
στὴν σταφίδα μοναχά.

Ἦλ' ἢ χώρα
τώρα τώρα
γιά τοὺς Ἀγγλους ξεψυχά.

Νὰ τοὺς ζήσ' ἢ καλή* τὸν Βιτώρια,
ν' ἀποκτήσουν και ἄλλα βαπέρια.
Τραλαλό, τραλαλά,
νάναί πάντα καλά
και μπιφτέκια νὰ τρῶν πῶς πολλά.

Π.— Νὰ γελοῦνε,
νὰ μιλοῦνε,
νὰ μὴν εἶναι σπληνικοί.

Κι' ἢ Ἀγγλίδες,
πούχουν βίδες,
νὰ φορέσουν πιά βρακί.

Νὰ μὴν εἶναι σὰν πρῶτα χαλίδες,
νὰ μὴν ἔχουν ξεβράκωταις Λαίδες.
Και αὐταῖς τοῦ λοιποῦ
μὲ βρακί ποῦ και ποῦ
νὰ τσακῶνουν καμμιάν Ἄλεποῦ.

Φ.— Πρῶτοι φίλοι,
πρῶτοι στύλοι
τῆς Ἑλλάδος νὰ φανοῦν.

Κι' εἶδω πέρα
μιὰν ἡμέρα
ὅλοι Λόρδοι νὰ γενοῦν.

Νὰ μὰς στέλλουν ἐκείνοι στερλίνας,
νὰ τοὺς στέλλωμ' ἐμεῖς καθβαλίνας.
Τραλαλό, τραλαλά,
κι' ἀπὸ τζάκια ψηλά
νὰ γενοῦν Σερκλ Ἀνγκλέ πῶς πολλά.

Π.— Ὦχ! τί ζάλη!...
κλάψε πάλι,
Θοδωράχη, Θοδωρή.

Πρῶτ' ἐν πρώτοις,
ὁ προδότης
μὲ σταφίδες σὲ βαρεῖ.

Σήκω τώρα
ὄλος φόρα
και ἀρχίνα νὰ βαρῆς.

Πές τον πλάνο,
τζαρλατάνο,
κι' ὅ,τι διάβολο ἔμπορεῖς.

Τραχανά μὴν ἀπλόνης' στὸν ἤλιο
και θά μπλέξῃς μ' αὐτὸν τὸν Σγαρίλιο.
Μὴν κοιμάσαι βαρεῖα
και μὲ μιὰ πονηριά
θὰ σοῦ πάρῃ κι αὐτὸν τὸν Μωριᾶ.

Φ.— Σήκω σήκω,
γερολύκο,
κι' ἄς γενῆ πολὺς καυγάς.

Πρὶν σὲ βάλῃ
στὸ τσουβάλι
μὲ τὰς νέας ἐκλογάς.

Σχοῦξε ὅλα πῶς εἶναι πλεκτάνη,
πῶς μαζὶ μας γελοῦν τζαρλατάνοι.
Τραλαρό, τιριρί,
δαῖτε σὺ, Θοδωρή,
πόσ' ἀπίδια ὁ σάκκος χωρεῖ.

Π.— Γῆ εὐκλείας,
ἐξ Ἀγγλίας
φθάνει πλουτος, φθάνει φῶς.

Και φουσκώνει
σὰν μπαλόνη
ὁ Τρικούπης ὁ σοφός.

Ἄν και δράμι δὲν ἔγω σταφίδα
θὰ μοῦ στρίψῃ κι' ἐμένα ἢ βίδα.
Νίλα ὅλα... οὐρρά!...
τί καινούρια χαρά!
μὲς' στῆς βοῦταις σκορποῦν τὸν παρᾶ.

Φ.— Ὦχ! σταφίδα!...
ὦχ! πατρίδα!...
νέα τύχη μὰς γελᾶ.

Ὦχ! λαγοῦτα!...
εἶναι τοῦτα
τάπροσδόκητα καλά!

Σὲ θαυμάζω, Τρικούπη Μεστία,
ὅλ' ἄς γίνουν γιὰ σένα θυσία.

Ὦχ! Ἐγγλέζοι χρυσοὶ!...
ὦχ! Τρικούπη και σὺ!...
ὦχ! σταφίδος μοσχάτο κρασί!